63ste Jaargang No. 5126 DAGBLAD Woensdag 4 Juni 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8 Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeester en Administratie: ... steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad, tel. 38.

Brits-Indie vrij

2 nieuwe staten

Blijven ze binnen de misterieuze cirkel rond de Britse Kroon?

LORD MOUNTBATTEN

Hij slaagde.

ATTLEE OVER INDIË.

De bekendmaking, die door Attlee geschiedde in het cabinet had ook in Indië plaats door Lord Mountbatten, die als vice-koning in Indië regeert en voor de radio een rede hield tot het Brits Indische volk. Indië zal lid zijn van het Britse rijk gelijk Canada en Australia. Men mag zelf zien of men twee regeringen gaat vormen.

Attlee zeide, dat het nieuwe Britse plan wat inhoudt de status van dominion door de leiders van alle Indische partijen met sympathie is ontvangen. Winston Churchill hoopt dat deze nieuwe oplossing Indië zal behoeden voor de bloedige relletjes (Londen, (AP) 3.6).

Uit Londen wordt bericht, dat de macht in Brits-Indië onmiddellijk aan de Brits-Indiërs zal worden overgedragen en zij zelf kunnen uitmaken of zij een dan wel twee regeringen zullen vormen (Londen, (AP) 3.6).

UIT NEW DELHI.

De politieke leider van Brits-Indië verzekerde den onderkoning Mountbatten, dat zij het gehele land zullen verdelen in een Moslems-gedeelte en in een niet Moslems-gedeelte. Dit betekent dan dat er twee kolossale landen zullen geschapen worden, die zich kunnen meten met de grootste rijken der aarde, maar in de grond van de zaak betekent het de schepping van een groot rijk.

De politieke leider, die het aanbod van Engeland hebben aangenomen, moeten in het Congres nog een goedkeuring krijgen voor hun optreden, doch de partijen zijn zo groot, dat zij zeker hiervoor een meerderheid zullen behalen. De staat Punjab zal nog bij referendum moeten beslissen wat voor staat men moet aannemen in de Noordwestelijke provincie (New Delhi, (AP) 3.6).

CHURCHILL OVER DE OVEREENKOMST MET INDIË.

Churchill merkte op, dat het nieuwe plan zeer technisch is en moeilijk om te begrijpen. De twee voorwaarden, die hij tijdens zijn regering gesteld heeft, wil men aan Indië de vrijheid geven, zijn echter vervuld, nl. de overeenstemming tussen de Indische partijen en een tijdperk, waarin Indië de status zou bezitten van dominion. Hij gelooft, dat verschillende delen zullen besluiten om tenslotte binnen het Britse rijk te blijven en de vele staten van Indië zullen tenslotte hun eenheid terug vinden binnen de misterieuze cirkel van de Britse kroon (Londen, (AP) 3.6).

PERSCONFERENTIE MOUNTBATTEN.

De onderkoning van Indië hield een persconferentie, waarin hij verklaarde dat de nieuw te vormen staten binnen het Britse rijk kunnen blijven en de staat krijgen van dominion, ze kunnen zich echter ook van het Britse rijk losmaken, en het is ook mogelijk dat ze met elkaar niets te maken willen hebben. (New Delhi, (AP) 4.6).

HINDUSTAN EN PAKISTAN.

De twee staten in Indië zullen heten Hindustan het land van de Hindoes, en Pakistan het land van de Moslims. Mountbatten legde nog uit op een persconferentie, dat er niets achter het plan stak, het geeft geen buitenlandse macht de kans om bases te hebben in Indië. Hij verklaarde nog dat geen van beide gevraagd had om in het Britse rijk te blijven dan voor de tijd dat men de macht zal overdragen aan de Brits Indiërs. Die overdracht kan klaar zijn in de maand Augustus. Iedere staat is dan vrij om te kiezen, wat men maar wenst.

De dominion staat geeft werkelijk absolute onafhankelijkheid, doch het geeft dit verschil met andere naties, dat de dominions elkaar niet bevechten, doch elkaar helpen, er is iets meer tussen hen, er is tussen hen vertrouwen en genegenheid.

GANDHI

Bekroning van zijn levenswerk.

TOESTAND IN HONGARIJE.

Uit Hongarije wordt bericht, dat ook de diplomaat Paul Aurea het land heeft verlaten, daar hij een vriend was van den vroegeren Premier Nagy en zijn sympathie uitging naar de Westelijke mogendheden. Als nieuwe premier wordt genoemd Lajos Dinneyes, en men vermoedt, dat als Minister van Binnenlandse Zaken zal optreden de communist Laszlo Rajik (Boedapest, (AP) 3.6).

TOESTAND IN FRANKRIJK.

Een lid van de socialistische partij van president Ramadier gaf de schuld van al die stakingen aan de communisten. De bakkers zijn in hun tweede dag, terwijl er bovendien staking is in het verkeerswezen. Schrijvend in het blad „De Populaire" verklaarde de socialist Henri Nogueres, dat er zeker geen staking zou geweest zijn, indien, gelijk enkele maanden geleden de communist Ambroise Croizat, nog Minister van Arbeid zou zijn.

Hij daagde den communisten uit openlijk te erkennen, dat zij verantwoordelijk zijn voor de lopende stakingen en dat zij deze stakingen uitlokten om politieke motieven (Parijs, (AP) 3.6).

VAN HET WITTE HUIS.

De Argentijnse gezant Oscar Ivanissevitsj kwam vergezeld van zijn secretaris een bezoek brengen aan president Truman. Er zijn geen bepaalde punten opgegeven waarover de audiëntie zou handelen, maar onofficiële kringen berichten, dat de gezant Ivanissevitsj een boodschap medebrengt van president Peron van Argentinië, waarin Argentinië verklaart tegemoet te zijn gekomen aan de verlangens van Noord-Amerika **en werkelijk ook Argentinië deel uitmaakt van de Westelijke hemispheer.**

Twee weken geleden sprak men reeds over deze ontmoeting en tien dagen geleden nam Argentinië nieuwe maatregelen tegen de nazies, die nog in Argentinië verblijven. Zo komt Argentinië de overeenkomst na van Chapultepec en bevrijdt Argentinië zich van nazie-invloed.

In diplomatieke kringen speculeert men er over hoe de verschillen tussen Argentinië en Noord-Amerika zullen worden opgelost. Vijf jaar lang is er eigenlijk quaestie geweest tussen Argentinië en Noord-Amerika, doch nu wordt de situatie opgehelderd (Washington, (AP) 3.6).

SENATOR VAN DEN BERG.

Senator Van den Berg zeide, dat Amerika niet langer kan wachten op de samenwerking van Rusland om met de Russen tezamen vrede te gaan sluiten met Duitsland en een nieuwe Europa op te gaan bouwen. Men moet haast maken met de ondertekening van de vredesverdragen met Italië, Bulgarije, Hongarije en Roemenië. Ieder uitstel, zeide hij, in het debat houdt de actie om tot een overeenstemming te komen met Duitsland. Iedere actie om deze ondertekening tegen te houden zal de overeenkomst met Duitsland en Oostenrijk tegenhouden. Het kon wel eens zijn, dat wij ongelukkig genoeg door de omstandigheden genoodzaakt zouden worden in onze eigen zones vrede te sluiten (Washington, (AP) 3.6).

TSJECHOSLOWAKIJE.

In Tsjechoslowakije verscheen in de pers een gedicht, waarin Truman een „imperialist" genoemd wordt. Dit spotdicht verscheen in een communistisch weekblad en de niet-communistische kranten merken op, dat dit gedicht Tsjechoslowakije millioenen dollars kan kosten.

Het gedicht kwam namelijk in dezelfde week van de pers als waarin de regering van Tsjechoslowakije in Washington om 40.000.000 dollars te leen vroeg. De Noordamerikaanse gezant Laurence Steinhardt, diende een formeel protest in. **Hij verklaarde gisteren, dat het gedicht beledigend moest heten.** Het gedicht is van de hand van den nationalen dichter S. K. Neuman. Wij verachten al die schurkenstreken met dollars zegt het gedicht (Praag, (AP) 3.6)).

PAS OP DE BRIEVEN.

De Scotland Yard waarschuwt, dat er mensen zijn die uit Italië brieven ontvangen waar springstoffen inzitten. Men werkt met dubbele enveloppe. (Londen, (AP) 4.6).

TREINBRAND.

Toen een spoorwegwagen in brand vloog te Clermont Ferrand, kwamen er vijf personen in de vlammen om, waaronder ook een baby. (Clermont Ferrand, (AP) 3.6).

KOREA.

De Lt.-generaal Hodge van de Amerikanen liet de Tass-correspondenten niet toe in Zuid Korea, dat door de Amerikanen bezet wordt totdat de Russen ook de Amerikaanse correspondenten toelaten in het Noorden, dat door de Russen bezet wordt. (Korea, (AP) 3.6).

HIROHITO.

De keizer vertrok vandaag met zijn keizerlijk trein om een bezoek te gaan brengen aan Osaka Hyogo en Wakayama. Hij zal een bezoek brengen aan de kranten bureaux, de scholen, de repatriëringscentra, en verder zal hij ook industrieën en publieke werken in ogenschouw nemen.

PORTUGAL.

In Lissabon arriveerde gisteren de kardinaal Dom Theodosio de Gouveia, hij is de aartsbisschop van Mozambique en is op weg naar Rome om de heiligverklaring mee te maken van de pater Jezuiet, Jozo de Brito, een portugees missionaris. (Lissabon, (AP) 3.6).

ARGENTINIË.

In dipomatieke kringen te Washington denkt men dat Argentinië er nu in zal kunnen slagen om **wapenen te kopen in de Verenigde Staten en men denkt dat** de conferentie van Rio de Janeiro nu door kan gaan in de maand Juli of Augustus.

De kleine staten rond Argentinië, die bevreesd waren voor de invloed van Peron moeten echter nog weten hoe zij hulp tegen die drang van Peron kunnen krijgen. (Washington, (AP) 3.6).

OOK IN SPANJE.

Er is ook voedseltekort in Spanje zodat men daar met Donderdag te beginnen minder brood per dag zal krijgen. (Madrid, (AP) 3.6).

PRINS BERNHARD.

Zaterdagmiddag nam Z.K.H. Prins Bernhard onopgemerkt deel aan de door de Gooise jachtvereniging georganiseerde wedstrijden en behaalde in de zware klasse met zijn paard „REX" de eerste prijs. (Aneta, 3.6).

MARINE COMMANDO.

Naar aanleiding van de geruchten in Nederland als zou het marine commando op Curaçao opgeheven worden, klom de heer Seppen in zijn pen en schreef er een stuk over in de 'West Indische Gids'. Seppen neemt geen partij in de quaestie. Hij heeft veel prijzende woorden voor de „ijzeren mannen op de houten schepen". Geen marine-man mag dit artikel ongelezen laten.

Hij is veel té zwaarmoedig, die Seppen, de uitzending van de Bloemfonteiners „gewaagd" te noemen is onzin.

BARBADOS.

De agent voor de CPIM op Barbados verblijft momenteel op Curaçao. Zijn naam in Vernon Knight, hij wenst in contact te treden met de bewoners van Barbados die momenteel op ons eiland werkzaam zijn. Hun aantal is ons niet bekend.

DR. GOMEZ.

Naar men ons mededeelde is er nog geen definitief bericht of Dr. Gomez zal komen.

het nieuws van vandaag

Er is goed nieuws voor Brits Indië, zo ziet men het nu vandaag aan de dag.

Wat is dan de uiteindelijke oplossing die men gevonden heeft?

Indië wordt verdeeld in twee staten, staten die zich baseren niet op economische grondslag doch op grondslag van godsdienst e enstaat voor de Hindoes en een staat voor de Moslims.

Mountbatten de man van de commando-raids onder de oorlog is de gelukkige die dan eindelijk een oplossing heeft kunnen vinden en zelfs Churchill lijkt tevreden.

Er is een overgangstijd, doch in Augustus kan het klaar zijn. De twee staten zullen met elkaar niets te maken hebben, het is ook niet nodig dat ze binnen het rijk blijven, doch Mountbatten verklaarde er toch bij dat er aan dominion dit voordeel zit, dat men één onafhankelijk is, doch tegelijk vrienden heeft, want dominions vechten nooit met elkaar en vertrouwen elkaar, ze hebben een soort van genegenheid tot elkaar, daar men, om zoals Churchill het gisteren zei toch wordt aangetrokken tot die mysterieuze cirkel rond de kroon van het Britse rijk.

Deze oplossing zal de oplossing in Nederlands Indië waarschijnlijk wel verhaasten en het zal dan ook wel een oplossing worden in dezelfde geest, daar wij in Nederland meegaan met de wereldstroom.

Men bedenke, dat bij de vier vrijheden die men toch aan ieder zou geven ook de vrijheid zal zijn van de uitoefening van de godsdienst, hoe zal dit zijn in de staten in Indië waar de basis van de staten de tegenstelling is op godsdienstig gebied.

Komt Nederlands Indië klaar, dan kan ook Curaçao weer verdere wijzigingen krijgen meende de parlementaire correspondent van het blad Groot Arnhem wiens artikel we gisteren publiceerden en waarin hij alles verklapt wat Curaçao zou krijgen. Hij beweert precies, althans hij beweert dat, wat men aan de statenleden in volle vertrouwen heeft bekend gemaakt. Hij heeft het niet van Curaçao, want hij publiceerde zijn artikel reeds voordat men er hier de statenleden van in kennis gesteld had.

In Spanje is ook reeds broodtekort, de ellende duurt voort in Europa. Men vlucht uit Hongarije.

Senator van den Bergh is weer actief nu men ziet, dat Rusland zijn beschermende vleugels uitspreidt over Hongarije, de lening is reeds voor de helft maar geschrapt.

In Tsjecho Slowakije deed zich een diplomatiek incident voor, daar men publiek Truman ging beledigen, de A.P.-telegrammen geven alles door.

Op Curaçao is er niet veel nieuws, de D.P. heeft het niet eens zo ver kunnen brengen, dat er een Aneta telegram kwam over de begroting comedie, misschien komt het nog. Aneta is niet altijd even vlug.

Onze staatkundige toekomst

Gisteren drukten wij nog het krantenknipsel af, waarin het blad „Groot Arnhem" ons vertelt, hoe of onze staatkundige toekomst zal zijn. Het blad laat het voorkomen alsof er iets is uitgelekt zowel te Paramaribo als ook te Willemstad, doch dit schijnt ons een „leugentje", daar het artikel werd afgedrukt, toen het staatsstuk nog niet aan onze Staten gegeven was. Dit is maar een apologetische inleiding, die ons niet erg mooi lijkt. Het lek zal, geloven wij, ergens anders gezocht moeten worden?

De man, die er over schrijft is vrijwel op de hoogte wat hier te doen is, ofschoon hij niet schrijft over de huidige politiek (wellicht nooit hier geweest). 21 Leden zouden onze Staten krijgen (en niet meer 15); alle leden zouden **gekozen worden (dit in tegenspraak** met wat men ons deze week wilde diets maken). Het kiesrecht zal worden uitgebreid (daarvoor is geen wijziging direct nodig in de Staatsregeling, getuige de uitbreiding in de tijd van Gouverneur Wouters, ofschoon men toen wel in de Kamer hoorde, dat het alléén maar door een wijziging in de Staatsregeling mogelijk zou zijn. Nu bij de decentralisatie gaan de Staten nog verder en willen zelfs algemeen kiesrecht).

Vrouwenkiesrecht daarover was het stuk niet zo duidelijk; er zou daarmede vermoedelijk een aanvang gemaakt worden. Het is nog niet zo zeker dus, dames, of u ook een stem in het kapittel zult krijgen!

Decentralisatie zal er komen (deze werd al mogelijk geacht op de Staatsregeling, die we nu hebben, ofschoon een knappe commissie als de Commissie-Oppenheim er voor nodig scheen, om dat uit de text te kunnen halen, zodat we tien jaar met deze Staatsregeling geleefd hebben en nu aan de Memorie van Antwoord op het ontwerp decentralisatie toe zijn. (De Staten hadden nog de aardigheid het een tijd tegen te houden, om een ons nooit goed duidelijk geworden reden.)

Er komt een college van gecommitteerden. Ook daarvoor hebben we geen Staatsregeling-wijziging voor nodig, getuige de poging om nu op deze Staatsregeling een landsverordening te schragen, die ons dit instituut geeft. De nieuwe Staatsregeling kan het college tot **ware** medebestuurders maken in de zin, dat bepaald wordt, dat de Gouverneur zijn macht kan en moet delegeren.

De taak van de Raad van Bestuur die iets te maken krijgt **een** Raad van State is ons niet ineens duidelijk. De begroting loopt **niet** meer over de Kamer, dus eigen begrotingsrecht, geen **permissie** meer voor leningen?

Niet alles is even duidelijk geworden door het lek, dat toch nog al groot moet zijn. **Een vreemde geschiedenis toch dat de krant in Arnhem zoiets kan publiceren.**

De opmerking in dat artikel, waar men eens flink aan het verklappen is, vertelt nog, dat de Staatsregeling maar **voorlopig** wordt gewijzigd, daar alles wacht om de constructie van het gehele Rijk. Dat weet men zeker uit de toelichting op het stuk?

Ten slotte gebruikt men daarbij het woord theoretisch. Dat is een echte term uit de stukken? Zeker, theoretisch is het mogelijk, dat men dan weer een wijziging krijgen, als eenmaal de nieuwe Rijksconstructie zijn beslag krijgt op de Rijksconferentie.

Eigen grondwet zal men, gezien de weinige politieke geschiedenis, die we hebben, niet geven! De tegenstelling en het impeteuze in onze politiek zouden grote waarden, waar tientallen jaren voor gevochten, is in gevaar brengen. De quaestie is toch wel eigenaardig. Weet u wanneer dit artikel in het blad „Groot Arnhem" stond? **Op 28 April.** Toen kende Curaçao het ontwerp nog niet. Ook was het toen nog niet in het geheim bekend bij de Staten. Hun **treft** geen blaam.

Dien parlementairen **redacteur** van dat blad „Groot Arnhem" moet men toch eens **aan zijn oren trekken.**

Nieuws uit Nederlands Indie

Op de vergadering van 2 Juni was de raad van ministers van oordeel, dat de voorstellen en denkbeelden omtrent een loyale uitvoering van de overeenkomst van Linggadjati, die vervat zijn in de nota die aan de republikeinse delegatie is overhandigd, op deze grond ook voor de republikeinse regering aanvaardbaar moeten heten.

Indien de nota, gelijk verwacht mag worden, door de republikeinse regering wordt aanvaard en vervolgens in gezamenlijke overleg met alle partijen uitgevoerd, dan kan worden overgegaan tot vermindering van de sterkte der Nederlandse krijgsmacht in Indonesië.

Mocht het antwoord echter onverhoopt, onbevredigend zijn, dan zal de Nederlandse regering op andere wijze de thans in Indonesië bestaande onhoudbare toestand trachten op te lossen. **Ook** dan zal het program van Linggadjati **onverkort de richtsnoer** blijven van het regeringsbeleid.

De sterkte van de Nederlandse troepen op Java en Sumatra bedraagt momenteel **89.178 man.** Uitgaande van de basis **voor de** toegestane sterkte nopens het bestand, zal de nieuwe divisie **groot** 7.000 man nog kunnen **worden** bijgevoegd alvorens het **maximum** bereikt wordt.

Naar verluid zullen de Amerikanen, de Chinezen, de Engelsen en de Australiërs consulaten gaan oprichten in Djokjakarta.

Indrukken uit de West.

door

MR. G. C. J. D. KROPMAN,

Voorzitter van de Parlementaire Commissie voor Suriname en de Nederlandse Antillen.

I.

De redactie van „De Linie" heeft mij gevraagd enige artikelen te schrijven over het bezoek van de Parlementaire Commissie aan Suriname en de Nederlandse Antillen. Nu het Rapport van de Commissie verschenen is en verkrijgbaar gesteld bij de Landsdrukkerij, heb ik geen bezwaar aan het verzoek te voldoen — integendeel, ik hoop daardoor er toe bij te dragen, dat de belangstelling voor West-Indië levendiger zal worden. Hetgeen — om verschillende redenen — hard nodig is.

Onze reis begon op 8 Januari jl. en het was op Schiphol zéér, zéér koud; maar toen wij tegen de avond in Lissabon landden, zagen wij open trams en mensen zonder overjas en lichte, zomerse buitenhuizen en palmbomen en toen wij de volgende dag verder vlogen, over de Middellandse Zee en over de bruine oneindigheden van de Sahara, scheen de lieve zon weldadig in de cabine.

Op het vliegveld te Dakar maakten wij kennis met de negers en met het ietwat smoezelige restaurant van het vliegveld. En hoewel het alweer tegen de avond liep, het was er warm en we dachten aan Schiphol en aan de van de kou trappelende mensen, die we er achter hadden gelaten en ook aan het ogenblik, dat we onze zware winterkleding voor tropenkleding zouden mogen verwisselen. Op Dakar beleefden we ons eerste incident.

Nadat de machine was nagekeken, stegen we op voor het lange traject van Afrika naar Natal in Zuid-Amerika. Het ging allemaal prachtig — de tocht zou een uur of acht duren en we maakten het ons gemakkelijk. Maar na een uur vliegen kregen we van de vriendelijke stewardesse de boodschap, dat we terug gingen naar Dakar, want het rode waarschuwingslampje was gaan branden en dat betekende, dat er een en ander niet in orde was. We vlogen dus weer terug, zonder sensatie en dankbaar jegens den „vlieger, die het slagwoord van de K.L.M. „safety first" alle eer aandeed. We landden dus voor de tweede maal in Dakar en de machine werd duchtig nagekeken. Maar alles bleek in de beste orde!

Goed dan, — en na een uurtje stegen we weer op. En na anderhalf uur vliegen begon het ondeugende lichtje weer te gloeien; de vlieger was zich bewust, dat hij een kostbare last vervoerde, — niet minder dan zes Nederlandse Parlementsleden plus de Commies Griffier van de Tweede Kamer — hij dacht weer aan het „safety first" en wij zwenkten opnieuw honderdtachtig graden en landden voor de derde keer op Dakar.

Het restaurant zag er in de late avond nóg smoezeliger en bovendien weemoediger uit. We sluimerden in niet zeer gemakkelijke leunstoelen. Het toestel werd nogmaals grondig onderzocht — niets te vinden, dat niet in orde was. Totdat op instigatie van wien weet ik niet meer, het rode lampje zelf onderzocht werd: en dat bleek tenslotte de schuldige te zijn, een of ander draadje scheen er of ander contact te maken, in elk geval: er was niets ernstigs aan de hand! En min of meer slaperig — het was inmiddels al nacht geworden — zetten we de reis voort over de Atlantische Oceaan naar Natal. Dat was het enige incident op reis: we vlogen verder rustig van Natal naar Rio de Janeiro en de volgende dag legden we het lange traject af van Rio naar Belem en de volgende ochtend het korte traject — toch altijd nog een uur of vier — van Belem naar Paramaribo, of liever naar het vliegveld van Paramaribo, de Zanderij, dat op niet minder dan 45 km. van Paramaribo verwijderd ligt!

Op de Zanderij waren we weer „thuis", we hoorden weer Nederlands spreken en werden hartelijk begroet door den adjudant van den Gouverneur en verscheidene hoofdambtenaren van het Gouvernement en daarna begaven wij ons naar het vliegveld-station, waar afgevaardigden van politieke partijen zich hadden opgesteld.

Dat was, uit de verte, een typisch gezicht: een lange rij mensen in witte tropenkleding (wij hadden in Rio ons, zoals men dat noemt, omgekleed, wat naar ik meen, een germanisme is) met één zwarte vlek, die verpersoonlijkt was in den Redemptoristenpater Pater Wijtman.

Na kennis gemaakt te hebben met de heren, vertrok het gehele gezelschap in auto's naar Paramaribo. Het was een lange, smalle weg, niet verhard, maar dank zij het droge weer, toch goed berijdbaar. Langs de weg, prachtige palmbomen, rustieke houten buitenhuisjes, en overal kleurlingen, die ons vriendelijk toewuifden. Zo reden we geanimeerd en toen al volop genietend van het heerlijke klimaat en van de prachtige planten en bomengroei, een minuut of twintig verder, toen we een...... erepoort naderden, zo'n poort, met een opschrift van „**Welkom aan de Parlementaire Commissie**". Natuurlijk verlieten wij onze auto's en begaven ons naar de...... feestcommissie. Die bestond voornamelijk uit Hindostani.

Uit Hindostani? — zult u vragen.

Ja, en hier lijkt het me het best om iets te zeggen over de bevolking van Suriname.

Suriname, dat ongeveer vijfmaal zo groot is als Nederland, telt circa 190.000 inwoners, waarvan er ongeveer 60.000 in Paramaribo wonen; in de binnenlanden wonen ongeveer 20.000 bosnegers en 3000 Indianen, in de buitendistricten, dus in het normale land buiten Paramaribo wonen in totaal 100.000 mensen. Maar mensen van zeer verschillend ras; de eigenlijke Surinamers of Creolen zijn de achterkleinkinderen van de negerslaven, die in 1863, — dus nog maar tachtig jaar geleden — vrij verklaard werden en de plantages verlieten.

Hun aantal wordt geschat op rond 70.000. Maar voordat er spoedig gebrek aan werkkrachten ontstond, werden Chinezen en Brits-Indiërs en Javanen „geïmporteerd", met wier achterkleinkinderen we bij verschillende gelegenheden hebben kennis gemaakt. Men schat, dat Suriname tegenwoordig telt: 2000 Chinezen, 46.000 Brits-Indiërs (Hindostani) en rondom 32.000 Javanen. Men ziet, de meerderheid der bevolking is Aziatisch en niet inheems. Ik zal later daar méér over vertellen, maar nu reeds wil ik zeggen, dat die verscheidenheid van rassen, welke zeer goed naast elkaar leven en werken, een bizonder aantrekkelijk aspect verleent aan de Surinaamse bevolking.

Wij stonden dus voor de erepoort en de leider der commissie hield in het Nederlands een toespraak, waarvan het begin een huldebetuiging was van het Koninklijk Huis, en verder de verzekering inhield, dat de banden tussen Suriname en Nederland zouden versterkt worden. We werden bekranst met bloemen en we praatten wat met de leden van de commissie, waaronder verschillende Hindostaanse vrouwen — tenger en coquet met haar witte sluiers om het hoofd en bracceletten aan de polsen en de enkels — en na afscheid genomen te hebben, reden we verder, naar Paramaribo.

Het was niet allemaal fraai wat we zo zagen bij het binnenrijden van de hoofdstad van Suriname, maar daarover later. Dat onze komst verwacht werd, merkten we al heel spoedig. Er waren spandoeken aangebracht en op verschillende gebouwen waren plakkaten aangeplakt met opschriften als „Baas in eigen huis — Zelfbestuur" — „Wij willen zelf te zeggen hebben aan de opbouw van ons land — Zelfbestuur" — „Niet zó: Nederland — Indonesië (met grote letters) — Suriname en Curaçao (kleine letters) maar zó: Nederland — Indonesië — Suriname en Curaçao (alles in grote letters). „Zelfstandigheid zonder wapengeweld" — „Zelfbestuur nu" — „Beloften 7 December 1942, de daad in...... 1947" — „Atlantic Charter, vier vrijheden ook voor Suriname".

Wij stapten af voor het **Palace Hotel**, vlak tegenover het Paleis van den Gouverneur. **Palace Hotel** is —zoals bijna alle huizen in Paramaribo — van hout, een eenvoudig maar geriefelijk hotel, met een zéér voorkomende bediening. Het is één van de twee hotels in de hoofdstad.

De commissie nam toen afscheid van de heren, die haar op het vliegveld hadden ontvangen en ook van twee alleraardigste jonge Creolen, die het hotel waren binnengekomen met een spandoek, waarop geschreven was: „Welkom aan kameraad Wagenaar". Kameraad Wagenaar, de vertegenwoordiger van de Communistische Partij in deze commissie, glunderde, — begrijpelijk! En wij met hem, maar niet zonder een goedgemeend plagerijtje, waar Wagenaar best tegen kon! En hiermede was onze intocht beëindigd. We gingen ons gereed maken voor een bezoek aan den Gouverneur, Mr. Brons.

Plastics

Van de holenmensen af tot en met koningin Victoria heeft de mensheid gebouwd, gewerkt en geweven met natuurlijke grondstoffen: steen, hout, metalen, vezels. Glas en aardewerk maakte hij al sinds zoveel eeuwen dat zij hem niet minder natuurlijk schijnen. De typische eigenschappen van al deze materialen zijn ons zo ingeprent door levenslange ervaring, dat wij ze automatisch verbinden met hun uiterlijk. Een vensterruit, die buigen kan en zo licht is als papier, schijnt ons een vreemd en pervers ding; maar het zal niet veel jaren meer duren voor de nieuwe stoffen, die wij zelf hebben gebouwd, zich zo in ons wereldbeeld hebben ingedrongen, dat wij gewend zullen zijn aan honderd volkomen verschillende verschijningsvormen van één stof.

In de dagen dat men op een laboratorium nog geen witte maar een gelekte jas droeg, placht de scheikundige, die na veel manipulaties een kleverige harsachtige massa verkreeg in zijn reageerbuis, deze kwaad weg te gooien, — of, wanneer hij minder temperament en meer geduld had, probeerde hij met alle hem ten dienste staande middelen van die stroop een vloeistof of een gecristalliseerde massa te maken. Dat was dan de intellectuele trots: de man had bepaalde logische ideeën over de natuur, die hij bij zijn werk vooropstelde. De chemicus nu, die de primeur had van het opzij zetten van die ideeën was Baekeland; hij accepteerde die stroopmassa nederig en onderzocht hem verder. Zo werd hij de schepper van het — naar hem genoemde — bakeliet, een der eerste van de grote groep kunststoffen, die sindsdien in iedere denkbare vorm en op ieder gebied een rol zijn gaan spelen.

Kunststoffen is natuurlijk de vertaling van het Duitse Kunststoffe, en het is een naar en weinig zeggend woord. Het is per definitie de verzamelnaam voor een zeer grote groep totaal verschillende producten, die alle dit gemeen hebben, dat zij uit zeer „grote" moleculen zijn opgebouwd (die koolstof bevatten en daarom „organische moleculen" heten), en dat deze moleculen kunstmatig, synthetisch, in het laboratorium naar maat worden gemaakt, als een jas bij den kleermaker. Een molecuul is, zoals u weet, nu niet zo bijster groot; dit maken moet u zich dus zo voorstellen, dan bepaalde stoffen bij bepaalde temperatuur, druk, enz. bij elkaar worden gevoegd omdat men weet, dat dan een bepaalde reactie een eindproduct levert met de verlangde moleculaire bouw.

Het kenmerkende van al die kunststoffen is nu, dat zij gedurende die bewerking lang of kort plastisch, kneedbaar zijn. En vandaar natuurlijk de Engelse naam **Plastic. Plastics is een** bruikbaar woord, het is welis waar geen Hollands, maar puristen kunnen dat desgewenst vervoezelen en ze Plastica noemen (dat is natuurlijk maar een kinderachtig foefje).

Glas is dus geen plastic (het is geen organische stof), cellophaan en gewone kunstzij ook niet (is zuivere cellulose, een natuurproduct), maar celluloid wel, want dit is uit cellulose kunstmatig gemaakt, waar stikstof bij te pas komt. En nylon ook.

Plastics zijn O.W.ers: de twee wereldoorlogen hebben hen er bovenop geholpen. Toen Duitsland in 1914—'18 tekort aan alle mogelijke grondstoffen kreeg, zocht het een uitweg in kunstharsen. In de tweede wereldoorlog herhaalde zich dit. In Engeland en Amerika ontdekte men gedurende die jaren, dat plastics de oplossing boden niet alleen als vervangingsmiddel bij materiaaltekorten, maar ook bij alle mogelijke technische problemen, waarbij geen der classieke producten zoals staal of hout dienst konden doen. Deze ontwikkeling had twee ongunstige gevolgen. Sommigen raakten er aan gewend plastics als surrogaten te beschouwen, wat ze niet zijn; anderen weer, hiertoe gebracht door de geheimzinnigheid, die de oorlog bij vele fabricage-methoden oplegde, zagen juist in plastics het panacee voor alle problemen en ontwierpen motorfietsen en vliegmotoren van plastic.

De waarheid ligt hiertussen, maar niet precies in het midden. Er zijn zoveel soorten plastic als — voorjaarstrekje — bloemen in een wei, en iedere soort en iedere vorm van die soort heeft weer zijn eigen, zeer specifieke eigenschappen. Ze worden door de mens gemaakt, en hij heeft dus de bepaling van die eigenschappen voor een groot deel in eigen hand. Wanneer plastics niet worden gebruikt voor doeleinden, waarvoor ze niet geschikt zijn, wanneer de juiste plastic op de juiste plaats is, dan kunnen ze, en dit vooral in combinatie met andere stoffen, inderdaad wonderen doen. En het eind van die wonderen is nog lang niet in zicht.

Alle plastics, die door verhitting en samenpersing eenmaal in een bepaalde vorm gebracht, daarna onveranderlijk zijn, heten thermoharden. Zij worden als poeder, perspoeder, of als halfvoltooide plaat, buis of wat dan ook, afgeleverd. De bewerker perst ze in de gewenste vorm, en door de inwendige veranderingen, die de stof hierbij ondergaat, is die vorm dan ook eens en voor al vast. Tot deze groep behoren de phenolharsen (o.a. bakeliet) en de ureumharsen. De overige plastica zijn thermoplasten, d.w.z. dat zij bij verhitting week worden en dan in de gewenste vorm worden gebracht; dat zij door nieuwe verhitting telkens weer plastisch worden, een ander model kunnen krijgen en dan bij afkoeling weer verharden. Hiertoe behoren de reeds lang gebruikte kunststoffen celluloid en cellulose-acetaat, voorts vele nieuwe, zoals polyvinylchloride en polyamiden (handelsnaam: nylon).

Men ziet hierboven schematisch, hoe een phenolperspoeder wordt gemaakt. Het bestaat voor ongeveer de helft uit vulmiddel, bv. houtmeel of textielafval. Het vindt toepassing in asbakken, telefoons, radio's enz. enz. Als phenolhars verbindt het houtlagen en geeft zo het plywood, waarvan het Mosquito-vliegtuig is gebouwd. Wordt uit hout in het luchtledige het water verwijderd en wordt het dan gedrenkt met plastic, dan wordt het zo hard, dat er tandraderen van gemaakt kunnen worden. Ook met lompen en papier als verbinding geeft plastic een staalhard materiaal, dat vele malen lichter is dan metaal en dat niet roest. De ureumharsen zijn helderder en lenen zich daarom beter voor kleuring met lichte verfstoffen; zij worden dan gebruikt bv. voor huishoudelijke artikelen.

De thermoplasten kunnen door toevoeging van een „weekmaker" blijvend buigzaam gemaakt worden. Daar zij immuun zijn voor de inwerking van oliën en zuren leveren ze dan slangen, kabels, emmers enz., die superieur zijn aan het product van rubber. Nylon is een begrip en hoeft niet meer te worden aangeduid; maar behalve als grondstof voor de vezel zelf kunnen de plastica ook weer gebruikt worden om een natuurweefsel mee te impregneren, waardoor het bv. waterdicht wordt of enorm veel sterker. Ook papier kan men zo impregneren en dit wordt dan gasdicht en behoudt zijn sterkte bij nat worden; het levert dan ook een onverslijtbaar bekledingsmateriaal voor banken in auto's of treinen.

Een andere vorm, o.a. bekend als plexi-glas, is helderder en lichter dan gewoon glas, is onbreekbaar en laat de ultra-violette stralen in het zonlicht voor 70% door (gewoon glas: minder dan 1%). Wat een goedje voor scholen en ziekenhuizen!

Het is ondoenlijk hier alle mogelijkheden ook maar aan te stippen. In schepen, vliegtuigen, auto's, huizen, op de operatietafel, in de radiostudio, overal kunnen plastica dienst doen en de wereldproductie voor 1946 werd reeds op niet minder dan een millioen ton geschat. Desalniettemin zijn er natuurlijk vele beperkende voorwaarden. Ten eerste zijn zij duur en moet hun gebruik dus zorgvuldig beschouwd worden op zijn economische verantwoordheid. Ten tweede is de groep der thermoplasten niet zeer bestand tegen verhitting. (Reeds wordt een nieuwe groep ontwikkeld, siliconen, die dat wel zijn, die tot 300 graden verhit kunnen worden!)

En vooral: zij eisen experts, om juist en met succes te kunnen worden toegepast. Vele mislukkingen op dit gebied waren te wijten aan hen, die zonder meer metalen of houten artikelen nu in plastic wilden gaan maken. Plastics zijn geheel nieuwe stoffen, en zij eisen nieuwe instelling, nieuwe vormgeving. Niet alleen om technische redenen, om snel en goedkoop te kunnen worden gegoten of geperst, maar ook om aesthetische redenen. Ook hier geldt dat het beste, het functioneel-ontworpen model het mooiste is. Het is een afschuwelijke vergissing om plastic er als leder of hout te willen laten uitzien. Het is een nieuwe stof met zijn eigen schoonheid.

Nederland vervaardigde voor de oorlog knopen uit ondermelk (caseïne): en bij Philips werd voor eigen gebruik bakeliet gemaakt. Deze fabricage was in het algemeen ingesteld op Duitse grondstoffen en methoden; en natuurlijk ontstond ook hier gedurende de isolerende bezetting grote achterstand bij het buitenland. Maar op dit terrein liggen enorme mogelijkheden voor ons, en terstond na de bevrijding ging men aan het werk om deze uit te buiten. Na enige studiereizen naar Amerika en veel voorbereidend werk stichtte de Nijverheidsorganisatie T.N.O. (Toegepast Natuurwetenschappelijk Onderzoek) op 1 September jl. het Kunststoffeninstituut in Delft: en dit is geen regeringsbureau waar formulieren worden ontworpen. Onder leiding van Ir. L. C. Stoutjesdijk is hier de zeer zware taak aangevat om de nieuwe Amerikaanse methoden toegankelijk te maken voor de Hollandse industrie. Hiertoe moeten meet-apparaturen worden ingevoerd, die de nieuwe Amerikaanse normen kunnen omrekenen in de Duitse, waarmee men vroeger werkte, en waaraan onze gehele industrie voorlopig ook nog vastzit, gezien de enorme kosten die herorientering zou meebrengen. Een afdeling Industriële Voorlichting, onder den heer Frank, geeft advies aan de industrie over de mogelijkheden op ieders gebied.

En hierbij blijft het niet. Wetenschappelijk onderzoek o.a. nieuwe en betere technieken moet de Nederlandse industrie in staat stellen met de buitenlandse te concurreren.

Men kan hierbij b.v. aan de ontwikkeling der vulmiddelen denken. Als zodanig kunnen immers houtmeel dienst doen, stró, aardappelmeel, tufr, lompen — alles dingen die wij in eigen land hebben. Een phenolhars bestaat voor ongeveer 50% uit vulmiddel — maar er wordt aan gewerkt om dit percentage hoger te krijgen.

Wij kunnen hopen op een geheel in Nederland vervaardigde plastic en zo zou deze wonderstof van onze tijd dan ook bij ons kunnen toveren: huizen voor de wederopbouw uit plasticplaten — zonder deviezen, en zoveel men maar wil.

(De Spiegel).

LAATSTE DAG VAN DE OUDE KERK.

Het oorspronkelijk plan om de oude kerk nog 6 weken te gebruiken werd verleden week gewijzigd. Zondag 1 Juni was de laatste dag, waarop de parochianen hun plichten konden waarnemen in hun geliefde kerk. In de namiddag werd er nog een kindje gedoopt en de uitvaart verricht voor een overledene. In de avond plechtig afscheidslof met 3 Paters. Een gemengd koor onder leiding van Eerw. Frater Julianus luisterde de plechtigheden op. De Zeereerw. Pastoor B. Kranwinkel O. P. hield de afscheidspreek. Hij wees op de noodzaak om de oude kerk af te breken, hoezeer het ook vele katholieken aan het hart mocht gaan. Sinds bijna 120 jaar ontvingen de gelovigen de meeste en grootste weldaden van God in deze kerk. Vandaar, dat ze ons dierbaar is, en wij droefheid voelen bij het scheiden. Als het zaad echter niet in de grond valt en sterft, brengt ze geen vruchten voort. Zo roepen wij vanavond: Adios, en gaan een betere en voor de dienst van God geschiktere kerk opbouwen. Ook hoopte hij dat alle parochianen hun Zondagsplichten zouden blijven vervullen in de club, waar dan 4 H. Missen zullen zijn.

Hij wees verder op de noodzaak voor alle Bonairianen, ook voor degenen die elders wonen of gevestigd zijn, om hun nieuwe kerk te blijven steunen met hun gebed en gaven. — zo als velen tot nu toe reeds deden —opdat de Pastoor de onkosten kan bestrijden.

Sinds Dinsdag geschieden de H. Missen in de tot kapel ingerichte club. In de oude kerk werd Maandag met de afbraak van altaar, plafond en vloer reeds begonnen.

Met grote droefheid geven wij kennis van het overlijden van onze geliefde man en vader

Christiaan Josinus van Herwerden

die na een kortstondig ziekbed op 35-jarige leeftijd in het Diaconessenhuis Bronovo in Den Haag op 3 Juni 1947 is ontslapen.

G. I. van Herwarden - Smid
Jan
Eefke.

Rotterdam, 4 Juni 1947.

CURAÇAO

„BRANDING".

Wij ontvingen het Mei-nummer van „Branding". De inhoud is interessant en vraagt de aandacht.

AVE MARIA.

Bij de Paulus-drukkerij verscheen een nieuw Maria-boek van de hand van Pater Ph. Offermans O.P. Het boek bevat gebeden en gezangen ter ere van de Heilige Maagd en werd geschreven in het Papiament.

RECHTS HOUDEN.

De politie is voor de zoveelste keer begonnen met een actie om het publiek te leren rechts te houden op de brug.

MAAND JUNI.

De maand Juni is de eerste maand, waarin er orkanen kunnen voorkomen. In Suriname is het de eerste maand van de grote regentijd. Mochten er stormen zijn in de maand Juni, dan is dat bijna altijd in het Westelijk gedeelte van de Caraïbische Zee.

Men rekent echter slechts op tien zware stormen per jaar in het Caraïbische gebied; vijf daarvan kunnen zich tot orkanen ontwikkelen, echter niet op de Benedenwinden. In de maand Juni is de regenval hier gering; de warmte neemt toe; bewolking is normaal.

Rondom Sint Jan is de zee tuitig (lamar ta brutu).

„RANGITATA".

Gistermiddag om 18.35 uur liep de „Rangitata" binnen. Voor de winkels was het laat om deze mensen nog op te vangen. Er waren weer veel militairen aan boord.

NAAR DE JAMBOREE.

Gisteren passeerden 250 padvinders uit Nieuw Zeeland ons eiland op weg naar de Jamboree in Frankrijk. Het was voor de Curaçaose padvinders eventjes om jaloers te worden. Ze zullen naar we van een der reizigers vernamen ook naar Engeland gaan en daar moeten blijven daar ze van wege de voedselschaarste slechts voor de dagen van de Jamboree in Frankrijk te gast kunnen zijn. De uniform van de zeeverkenners was ook onder de groep. (Het is veel te duur in deze arme tijd).

A LETTER OF THANKS.

The undersigned who will shortly leave for Puerto Rico for further treatment in a U.S. Veteran Hospital there, takes this opportunity to express his sincere gratitude to all those, who in some way or other gave assistance on the evening of Sept. 23rd 1946 when he was critically hurt and left on the road by a hit and run driver.

His special thanks go to the American Legion (Aruba) whose untiring efforts made this trip possible, to the Police Dept. for their prompt action after the accident, to Dr. Schlachter for his kindness and patience, to the San Pedro Hospital staff, especially Sister Fidelis who with motherly patience nursed him through those critical days and last but not least to the numerous friends, who did their best to cheer him up during his days in the hospital, at home and up to the time of his departure. A million thanks again and may God bless you all. Hoping to see you soon again

HAROLD D. HARMS.

SCHEEPSBERICHTEN.

3 Juni 1947.

Emma Bakke van La Guaira, Dieppe van Cristobal, Rangitata van Cristobal, Emma Bakke naar B'quilla, Clio van Kingston.

NAAR HET GENERAAL KAPITTEL.

Gisteren werd ons eiland ook bezocht door twee Paters van de Congregatie uit Mill Hill die de fathers van Mill Hill in Nieuw Zeeland en Australie verblijvend op het generaal kapittel zullen vertegenwoordigen. Father Alink van Amsterdam vertegenwoordigt de Fathers van Nieuw Zeeland.

MUNDO NOBO.

De bewoners van dat stadsgedeelte vragen zich af, waarom men wel rond Mundo Nobo, doch niet in Mundo Nobo asphalt gelegd heeft.

AUTO ONGELUK.

Dagelijkse routine werk.

Heden morgen vroeg was het op Juicio dat de chauffeurs hun routine werk hebben voortgezet. Het gold deze keer een luxe-personenwagen, een motorfiets, een knoeko-truck en een motorvrachtwagen.

Deze vier voertuigen hebben gezamenlijk acrobatische sliptoeren gemaakt maar gelukkig zonder persoonlijke ongelukken. De waarschijnlijke oorzaak van dit slipperpartijtje ligt in de paar druppels regen, die hedenmorgen op Juicio zijn gevallen.

STROOMREKENING GASMAATSCHAPPIJ.

Ter voorkoming van misverstand maken wij hierbij bekend, dat de „enige en algemene bekendmaking" van het Electriciteitsbedrijf Curaçao, welke in onze editie van gisteren is verschenen, wegens een administratieve misrekening vroegtijdig is geplaatst. De stroomverbruikers hebben tot en met 24 Juni as. de gelegenheid hun kwitantie over de maand Mei alsnog te voldoen.

ZEEP „VEL".

Het baantje van redacteur is niet alleen idealistisch doch het geeft ook practische voordelen. Zo kregen wij vandaag een pak zeep merk „VEL" van de firma Nieuwenhuizen alhier, waarvoor onze dank. Wij verwijzen naar de desbetreffende advertentie in ons nummer van morgen.

Program van het 40 uren gebed van de Parochie Santa Anna.

Donderdag 5 Juni.

Des avonds om 7 uur plechtige opening met feestpredicatie van den Zeer Eerw. Pastoor B. S. Schipper O. P.

Vrijdag 6 Juni.

Adoro Te

Des morgens 5.30 uur plechtig H. Mis, om 6.30 uur kindermis.

Verder de gehele dag aanbidding. Om 12.— uur des middags Algemene aanbidding en des avonds om 7 uur plechtige Lof met predicatie van den Zeer Eerw. Pastoor L. van Dijk O.P.

Zaterdag 7 Juni.

Devote.

Des morgens 5.30 uur plechtig H. Mis, om 7 uur kindermis. Verder de gehele dag aanbidding, tevens gelegenheid tot biechten. 12.— uur des middags algemene aanbidding en des avonds om 7 uur plechtig lof.

Zondag 8 Juni.

Latens Deitas.

Des morgens drie H. Missen met algemene H. Communie tw. om 5.— uur voor de vrouwen om 6.— uur voor de mannen om 7.30 uur voor de kinderen Om 9.— uur plechtig H. Mis.

Verder is het de gehele dag aanbidding met bepaalde uren voor bepaalde wijken zoals hieronder aangegeven:

11-12 — Hoogstraat, Kijkduinplein, v. Lennepstr. Cornelis Dirkweg, Belvederestr., Curacaostr., Venusstr., Florencestr., Schelstr.

.12 uur des middags Algemene aanbidding.

1-2 — Klipstr., Havenstr., Frederikstr., Schoenmakerstr., Willemstr., Ferdinandstr., Hendrikstr., Naniesteeg, Verlengde Naniesteeg, Pietersteeg.

2-3 — Breedestr., IJzerstraat Winkelsteeg, Trapsteeg, Langestr., Emmastr.

3-4 — van Walbeekstr., Den Cartagena, Cartagenastr., Eustaciusstr., Bajonetstr., Gravenstr., Sabasteeg., Gasthuisstar., Elleboogsteeg, Spaanschest., Zaantjessteeg.

4-5 — v. Dijksteeg, Martinusst. Schrijnwerkerst. Rifwaterstraat. Gallerosteeg, Surinamesteeg, Franksteeg, Wagenstraat, Sardinesteeg, Sebastopolstr.

5-6 —Concientiesteeg, Dwergsteeg, Boudewijn-Hendrikssteeg. Schoolstr., Paris, Amsterdam, Brionplein, v. Slobbeweg.

Des avonds om 6.30 uur Plechtig Lof met processie en Te Deum tot sluiting van het feest.

Toen de bevrijding kwam op Curacao en Suriname

Dagen lang had het reeds in de lucht gehangen. We zaten uur na uur vol spanning naar de radio te luisteren. Totdat van gouvernementswege op Curaçao en in Suriname officieel de klokken van alle kerken in luide feestklanken uitbarstten en het uur der bevrijding aan de burgerij van onze Westindische gebiedsdelen alom bekend werd gemaakt. Des avonds was het feest. Een feest, dat dagen lang werd voortgezet.

Aan de periode van gedwongen afscheiding tussen het moederland en onze Westindische gebiedsdelen was definitief een einde gekomen. Het zou weer mogelijk worden, om de staatkundige betrekkingen tussen Nederland en deze verre Westindische gebiedsdelen te herstellen.

Maar wat ons allen op dat moment nog meer interesseerde was, dat het weer mogelijk zou zijn om brieven en telegrammen te zenden naar familieleden, wier lot ons onbekend was en wier leven misschien wel, maar misschien ook niet door het geweld der tijden was gespaard gebleven.

Toen volgden dagen van aarzeling. Dagen waarin men moeizaam probeerde om via de Verenigde Staten, Engeland of geallieerde soldaten in Europa enig contact met Nederland te krijgen. Dagen, waarin de bevolking ongeduldig wachtte op het ogenblik, dat men het telegraafverkeer tussen de West en Nederland, dat toen nog over Eindhoven werd geleid, volledig zou kunnen herstellen. Dagen ook, waarin de bevolking van Suriname en Curaçao millioenen besteed om in plaatselijke winkels van allerlei te kopen, dat met de eerste de beste scheepsgelegenheid naar de familie-leden in Nederland zou worden verzonden.

En het was juist de eerste de beste scheepsgelegenheid, die het langst op zich liet wachten. Totdat, enkele maanden na de bevrijding, de „Stuyvesant" van de K.N.S.M. de verbinding met het moederland opende. Zwaar geladen met duizenden pakketten vertrok het schip naar Nederland, nagestaard door de velen, die maar al te gaarne hadden willen meegaan.

Via Londen en New York was er gedurende de gehele oorlog, onder andere dank zij de, ook in West-Indië goed te beluisteren zender van Radio-Oranje, contact geweest tussen Nederland en de West. Wij waren in het algemeen op de hoogte van wat de Duitsers in ons land aanrichtten. Wij wisten welk een verschrikkelijke winter Nederland ten Noorden van de grote rivieren had moeten doorstaan. De huiveringwekkende verhalen van de Jodenvervolgingen de honger, het machtsmisbruik en de terreur waren ons alles behalve onbekend.

Van de 10e Mei af tot de dag van de bevrijding stonden Suriname en Curaçao volkomen loyaal aan de kant van het Nederlandse volk. Men besefte daar, gelijk zo dikwijls werd gezegd tijdens openbare bijeenkomsten, dat Nederland streed aan de kant van het recht. Men begreep volkomen, dat die strijd uiteindelijk ten gunste van de geallieerden, en dus ook ten gunste van ons land zou moeten worden beslist. Maar men had tevens werkelijkheidszin genoeg om te beseffen, dat gedurende die strijd zware offers moesten worden gebracht. Offers, waartegenover Curaçao en Suriname slechts hun bereidheid konden stellen. Hun bereidheid om jaarlijks millioenen te geven voor de geallieerde oorlogsinspanning. Een bereidheid om, met inspanning van alle krachten, op Curaçao en Aruba voor de geallieerde luchtmachten olie te raffineren. En om, in Suriname, bauxiet te delven.

Daarnaast werd reeds, zeer kort voor de oorlog, in West-Indië het besluit genomen om eigen legers te organiseren. Voordien had in onze Westindische gebiedsdelen steed de mening geheerst, dat de verdediging van de West, een taak was, die uitsluitend rustte op het Rijk. Kort voor en tijdens de oorlog werd ingezien, dat men die taak zoveel mogelijk zelf ter hand zou moeten nemen. Daarnaast gaven de vertegenwoordigende lichamen in Curaçao hun toestemming voor een begrotingspost, jaarlijks uit te keren, ter bestrijding van de gemeenschappelijke uitgaven, die onze toen in Londen zetelende regering voor de oorlogvoering moest doen.

Suriname en Curaçao hebben zich dan ook gedurende de oorlogsjaren, en dit betreft de gehele bevolking, zonder uitzondering, van de goede kant laten zien. De loyaliteit van deze gebiedsdelen kan, na alle opofferingen, die de bevolking zich getroostte, niet in het minst worden betwijfeld. Hetgeen nog duidelijker blijkt, wanneer men nagaat, dat honderden Surinamers als oorlogsvrijwilligers naar het Stille Oceaan-front vertrokken.

En toch...... nooit toonde de bevolking van Suriname en Curaçao op ontroerender wijze haar verbondenheid met het moederland dan na die dag waarop de klokken der bevrijding hadden ingeluid. Nooit zal men die aanval op de winkels in Paramaribo en Curaçao kunnen vergeten.

Dat was een spontane drang tot helpen, tot geven, zonder vragen. Een hulp, die uiteraard in cijfers kan worden neergelegd, hoewel deze cijfers onmogelijk in staat zijn het gevoel weer te geven, dat de bevolking in die dagen bezielde.

Nog maar enkele maanden geleden werd in het Gooi officieel, in aanwezigheid van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen het studentensanatorium geopend, waar zij, die tijdens de oorlog geknakt werden, genezing zullen vinden.

Over niet al te lange tijd zal aan dit sanatorium een speciaal paviljoen worden toegevoegd, dat geheel door ons gebiedsdeel Curaçao werd geschonken. Wellicht zullen wij Nederlanders in de loop der tijden niet meer denken aan de spontane hulp, die velen onzer, kort na de bevrijding, uit de West ontvingen, maar het sanatorium zal daar staan als een blijvend symbool van een verbondenheid, die zich ook gedurende moeilijke dagen volledig handhaafde. W.

(„Je Maintiendrai")

Curacao let op deze kleinigheden

Willemstad vormt een kleine gemeenschap, die zich in het bizonder voor de kleine dingen des levens interesseert. Ware onze stad een onderdeel van — laten we zeggen — het Noordamerikaanse vasteland, dan zou Willemstad één uit vele zijn.

Willemstad is evenwel de hoofdstad van het eiland Curaçao, en het belangrijkste handelscentrum van de Nederlandse Antillen. Onze kleine stad is derhalve groot in betekenis. En toch... interesseren haar vriendelijke bewoners zich in het biezonder voor de kleine dingen des levens. Al drijven gehele ijswerelden de Nederlandse kust voorbij, op Curaçao schijnt winter en zomer de zon. De Vier Groten mogen te Moskou nog zo hevig bekvechten, de bewoners van ons eiland lezen liever de rubriek „ingezonden" in onze kranten.

Toch staat Willemstad — dat is: het eiland Curaçao — niet buiten de wereld. Integendeel, dag en nacht, uur na uur, zwaait de Koningin Emmabrug op de Sint Annabaai open om schepen, komende van alle windstreken, tot het Schottegat toe te laten.

Vandaag arriveert de Hertogin van Gloucester uit Australië, morgen komt een zo juist verstoten president uit een der Zuidamerikaanse landen aan en overmorgen doet wellicht een schip van Birds expeditievloot onze haven aan...... In de rijkelijk voorziene winkels van Bredestraat en Herenstraat „shoppen" zeer on-tropische dames en heren uit de Verenigde Staten en in de talloze bartjes in de Madurostraat of aan de De Ruyter- of Handelskade heerst een drukte van Nederlandse, Zweedse, Argentijnse, Noordamerikaanse of Engelse zeelui.

Flesje coca-cola.

Het kenmerk van Curaçao is, dat het noch Noordamerikaans, noch Nederlands, doch alleen Curaçaos is. Misleid door de kleurige Hollandse geveltjes en huisjes, vergeten vele bezoekers, dat o.a. de Parlementaire Commissie, die hier onlangs een visite aflegde. In Nederland is dat bezoek door de huidige gebeurtenissen begrijpelijkerwijs op de achtergrond der memorie geraakt. Curaçao ligt het echter nog vers in het geheugen, mede door...... een flesje coca-cola. Ik herhaal: het zijn in het bizonder de kleine dingen des levens, die Willemstad belang inboezemen.

Tijdens haar verblijf hier ter stede, ontving de commissie dan een aantal prominente Curaçaose zakenlieden. Mensen, die zowel in huizen „doen" als in internationale zaken op grote schaal. Belangrijke figuren dus — niet alleen voor Curaçao, maar ook voor Nederland. Nadat de commissieleden hun gasten enige tijd hadden laten wachten — een euvel, waaraan zij zich meer bezondigden — maakt men kennis. De secretaris der Commissie nam de honneurs waar — althans zo scheen het: hij trad binnen met een blad met flesjes coca-cola, een hier geliefde drank tegen de hitte. Doch in plaats van het gehele gezelschap te voorzien, bediende de secretaris alleen zijn collega's. Tot overmaat deed de voorzitter, de heer Kropman, een greep in zijn welgevulde zak met sigaren en hulde zich in een rookwolk, den gasten de geur latende.

Er is een kloof.

Was hier sprake van een onder-onsje, deze brief zou de lange reis naar Nederland niet gemaakt hebben. In zaken van nationale betekenis evenwel, kunnen zulke kleinigheden een grote uitwerking hebben — zeker op Curaçao. Wij deden slechts een greep.

Het Nederlandse publiek, verwikkeld in andere, nijpender problemen, haalt waarschijnlijk de schouders op over zoveel „lange tekenen". Doch ten slotte is de indruk, die de Parlementaire Commissie heeft achtergelaten, blijvend.

Honderden kilometers scheiden Curaçao van Nederland en al heeft de K.L.M. deze afstand tot enkele dagen vliegen teruggebracht, de kloof is en blijft er.

(Het Vrije Volk).

Kardinaal Teodosio Clemento de Gouveia, gaat naar Rome.

HULPKERK OP BONAIRE.

Nu de oude kerk moest worden afgebroken en de nieuwbouw gaat beginnen, zal er gedurende de tijd van de bouw kerk gehouden worden in de oude bewaarschool of club. Dit gebouw biedt ruimte voor een 400 personen en des Zondags zal men er vier Heilige Missen opdragen.

Belasting-Nummerplaten.

Openbare Aanbesteding.

De Administrateur van Financiën in Curaçao zal op Donderdag 31 Juli 1947 om 2 uur des middags in het openbaar aanbesteden:

de levering van belastingnummerplaten voor het belastingjaar 1948 voor auto's, motorfietsen, motorboten en fietsen.

Formulieren, vermeldende de leveringscondities, hoeveelheid, soort en verdere vereischten zijn van heden af verkrijgbaar ter Administratie van Financiën, kantoor Pietermaaiweg No. 4 A.

Offerten met gespecificeerde prijsopgave kunnen in gesloten omslag met vermelding: „Prijsopgave levering belastingnummerplaten 1948", aan genoemd adres worden ingeleverd uiterlijk op Donderdag 31 Juli 1947 om 12 uur 's middags.

Overlegging van monsters, ter beoordeeling van het fabrikaat, is vereischt.

Willemstad, 3 Juni 1947.

DE ADMINISTRATEUR VAN FINANCIEN
Hoogeveen.

Truman

(Vervolg Truman-leer).

In het huidig stadium van de strijd hebben de Russen daarbij twee grote voordelen aan hun kant.

Het eerste is de economische achteruitgang, inflatie in Frankrijk, werkeloosheid in Italië, voedselgebrek in Duitsland — dat alles werk voor Rusland, zonder dat het er een hand voor behoeft uit te steken.

Het tweede is, dat het een politiek op de lange baan heeft en een toegewijd werktuig voor die politiek in de communistische partijen, sterk reeds in Frankrijk en Italië, langzaam bijkomende in Duitsland.

Wat kan Amerika hiertegenover stellen?

Dit land alleen bezit de economische macht om de economische ondergang in Europa te stuiten. Kan het er tijdig toe besluiten die macht ten volle in te zetten en kan het de economische hulp verbinden met een vaste, bekwame, tactische en doeltreffende algemene politiek? Marshall mist het gemak van handelen van Molotov en de constitutionele voordelen van Bevin. Hij behoeft een meerderheid van twee-derde in de Senaat voor het sluiten van verdragen, een meerderheid in beide Huizen van het Congres om leningen toe te staan. De huidige Congresmeerderheid is gekozen op een bezuinigingsprogramma.

De grote vraag is nu in hoeverre het zich hierbij in zijn politiek zal laten leiden.

Er zijn tekenen, dat het er naar streeft de slag om Europa te winnen op een koopje. Daarbij komt nog, dat de leer van Truman geen politiek is. Behalve ten aanzien van Griekenland en Turkije is zij politiek nog niet toegepast. Het vredesverdrag met Italië berust nog op de half-tegemoetkomende politiek van Byrnes, in Duitsland vecht generaal Clay nog voor de decentralisatiepolitiek uit de periode Morgenthau. Woensdag, nadat er een Franse regering zonder communisten was gevormd, antwoordde Marshall op een vraag van een journalist, dat er geen lening voor Frankrijk in overweging was. De schrijver is bang, dat men in Amerika niet snel genoeg zal weten te handelen. Als men deze zomer niet ingrijpt, zal de komende winter Ruslands werk completeren.

Leidende Noordamerikaanse staatslieden hebben in de laatste tijd echter blijk gegeven deze mogelijkheid te onderkennen.

Ook politieke schrijvers als Lippmann en een blad als de N.Y. Herald Tribune tonen dat begrip. Dat West-Europa de kern van het vraagstuk vormt, bleek de Herald te beseffen, die opmerkte, dat het goed moge zijn Roemenië te helpen om daar de Russische invloed te bestrijden, maar dat het van een slecht politiek inzicht zou getuigen als men Frankrijk en Engeland ten onder let gaan bij gebrek aan fondsen, die besteed zouden zijn aan landen binnen de Russische sfeer.

Ten aanzien van de achtergrond van deze opvattingen, nl. het tegenover de Sovjet-Unie in te nemen standpunt door de Verenigde Staten, onderscheidt het „Algemeen Handelsblad" (17 Mei 1947) twee beschouwingswijzen.

De eerste is deze, dat zonder hulp van het Westen het bolsjewistische regiem het volk zal moeten onderwerpen aan een strenge dictatuur, teneinde het tot geweldige offers voor het vaderland te bewegen. Hulpmiddel daarbij is het aankweken van vrees voor een vijandschap jegens het Westen. Resultaat: de begeerte, zich de olie te verzekeren van Perzië en het Nabije Oosten en de heerschappij over de Dardanellen. Dat daarentegen Amerikaanse steun de democratisering van Rusland zal bespoedigen, het oorlogsgevaar zal verminderen, het imperialisme van zijn motieven zal beroven: wat door goederenruil van de Verenigde Staten en Engeland valt te verkrijgen, is geen oorlog waard.

Dat is het „progressieve" standpunt in Amerika.

De tegenstanders echter betogen, dat steunverlening niet het volk tot vriend van het Westen zal maken, doch de regerende kaste zal versterken, en dat deze haar expansionistische idealen niet zal prijs geven, doch met Noordamerikaanse hulp zich zal voorbereiden op een veroveringsoorlog. Dit geldt ook voor de satellieten.

Welke van deze twee meningen de Truman-leer uiteindelijk het sterkst zal gaan beïnvloeden, zal o.m. afhankelijk zijn van de beweegredenen, die als verklaring voor Ruslands huidige houding worden opgeworpen.

Hierover schrijft „Je Maintiendrai" (17 Mei 1947).

De Noordamerikaanse journalisten, die de Moskouse conferentie hebben verslagen, zijn zonder uitzondering teruggekomen met de overtuiging, dat de Sovjetleiding niet is opgewassen tegen de taak, die zij in technisch en economisch opzicht te vervullen heeft.

Of deze indruk juist is of niet kan hier buiten beschouwing blijven. Het belangrijkste is, dat deze mening stellig niet alleen op eigen waarneming der persvertegenwoordigers berust, maar zeker ook is gevormd door hetgeen zij vernomen hebben uit de kringen van de Noordamerikaanse ambassade en van de Noordamerikaanse delegatie. Wij kunnen dus gevoegelijk aannemen, dat dit niet alleen een oppervlakkige persindruk is, maar wel degelijk een overtuiging, die door de officiële instanties wordt gedeeld.

Het ligt dus voor de hand, dat de Noordamerikaanse politiek „tough", d.w.z. onbuigzaam, ontoegeeflijk, stug zal blijven, dat men meer dan ooit zal uitgaan van de overtuiging, dat de Sovjet-Unie bluft.

Als gevolg hiervan kan de inhoud van de Truman-leer slechts harder worden.

Wanneer dit inderdaad juist is, zullen de Verenigde Staten in toenemende mate streven naar het aan zich binden van bondgenoten. Reeds verluidt bv. dat er grote bereidheid bestaat om Frankrijk in uitgebreide mate financieel bij te staan, wanneer slechts verzekeringen kunnen worden verkregen, dat Frankrijk de Noordamerikaanse koers wil varen. Het bezoek van den Mexicaansen president Aleman aan Washington heeft talrijke verklaringen het licht doen zien. Alle hadden als strekking duidelijk te maken hoe gemakkelijk het in wezen is om met Noord-Amerika tot overeenstemming te komen en dollars te krijgen. Rondom het Witte Huis heerst een koortsachtige activiteit. Men laat bij dit alles duidelijk uitkomen, dat men weliswaar alle deuren zal openlaten voor een mogelijke overeenstemming met Rusland, maar intussen bouwt men toch een groot politiek offensief op, waarbij het militaire element niet wordt vergeten.

Een grote vraag bij dit alles is echter in welke omvang het Congres zich achter deze activiteit zal plaatsen.

Van vele zijden is de opmerking gemaakt, dat de Russen bewust en opzettelijk op het internationale terrein een vertragende stugheid tonen, omdat zij er op rekenen, dat binnen voldoende korte tijd in Noord-Amerika een crisis zal ontstaan, die de Sovjet-Unie alle gewenste kansen in de schoot zal doen vallen. Het is aannemelijk, dat de Noordamerikaanse leiding de in deze richting bestaande gevaren niet zou zien en trachten te voorkomen. Men is zich helder genoeg bewust van wat er in dat opzicht leeft en woelt. De enorme industriële capaciteit die de Verenigde Staten in de oorlog nog hebben vergroot, heeft, volgens eigen Noordamerikaanse inzichten „explosieve" krachten, die gekanaliseerd moeten worden. Zelfs hebben wij een uitlating gelezen, waarin een beroep gedaan wordt op het particuliere kapitaal om de „overtollige rijkdommen van Noord-Amerika te verkwisten."

De Truman-doctrine heeft emplooi voor deze overtollige kapitalen. Het verloop van de behandeling der credieten aan Griekenland en Turkije toont echter, dat het congres in deze nog lang niet rijp is. Weliswaar zijn de credieten toegestaan, maar gemakkelijk was het niet. En het ligt in de lijn der ontwikkeling, dat straks soortgelijke „verkwistingen" nog in vele andere landen der wereld aan de orde zullen komen.

(R.V.D.)

Onze Politie

In Nederland, door de oorlog wijs geworden, heeft men eveneens ingezien, dat men **meer bereikt** kan worden met één goed georganiseerd, gedisciplineerd en geschoold Corps Rijkspolitie dan met de talrijke politiecorpsen, welke vóór 1940 los van elkaar bestonden.

Weliswaar is de aloude tegenstelling tussen Rijks- en gemeentepolitie niet geheel verdwenen en hebben verschillende gemeenten, zoals Amsterdam, 's-Gravenhage en Rotterdam haar eigen politie behouden, maar in ruim 90% van de gemeenten is thans Rijkspolitie.

Het Corps Rijkspolitie, sterk ongeveer 9000 man, is een burgercorps en staat onder de bevelen van een Inspecteur-Generaal.

De leiding en het beheer van het Corps berust bij den Minister van Justitie, bij de feitelijke oefening, waarvan hij zich bedient van den Inspecteur-Generaal.

De Minister van Justitie heeft voorts een Directeur-Generaal der Rijkspolitie ter beschikking, die als ambtenaar van het Ministerie van Justitie namens den Minister de Politiezaken regelt.

De rangindeling bij dit Corps is op militaire leest geschoeid (Dirigerende officieren van politie, officieren van politie, adjudanten, opperwachtmeesters en wachtmeesters) en de tucht wordt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 2 van het Politiebesluit 1945 (Staatsblad van 8 November 1945 No. F. 250) in militaire trant gehandhaafd.

Ook bij de gemeentepolitie in Nederland heeft men de waarde van militaire discipline en geoefendheid ingezien en wordt de politie dienovereenkomstig gevormd.

Het juiste beginsel, dat aan een strenge discipline en goede geoefendheid in een politiecorps evenveel aandacht moet worden besteed als in een militair corps, is hiermede algemeen aanvaard.

Met dit beginsel voor ogen is het niet moeilijk de vraag te beantwoorden of het nieuwe corps in Curaçao militair of burgerlijk moet zijn.

Ongeacht het feit, dat Curaçao in het verleden sterk gekant is geweest tegen militaire politie, is het nergens gewoonte de gemeentelijke politiedienst door militairen te laten vervullen, tenzij biezondere omstandigheden daartoe aanleiding geven, meestal verband houdende met dreigende of uitgebroken ernstige ordeverstoringen.

Tegen aanranidngen van het grondgebied van buiten en eventuele handhaving van de neutraliteit beschikt Curaçao over onderdelen van de Rijksland- en zeemacht, zodat geen gegronde redenen aanwezig zijn het nieuwe politiecorps den militairen status te geven.

Het nieuwe corps kan derhalve zonder bezwaar een burgercorp zijn in de geest van het Corp Rijkspolitie in Nederland, doch ook hier zal gewaakt moeten worden dat in het Corps een strenge tucht en goede geoefendheid bij de oprichting zowel als in de toekomst verzekerd zijn.

Daartoe zal in een reglement van politietucht voor politiedienaren strengere disciplinaire straffen dienen te worden vastgesteld dan voor de overige ambtenaren en de sterkte van het Corps moeten toelaten het personeel tenminste gemiddeld vijf dagen per maand te kunnen oefenen.

De rangindeling zou oppervlakkig bezien burgerlijk kunnen zijn, maar een militaire rangindeling houdt in het Corps voortdurend het besef levendig, dat het personeel bovengenoemde militaire deugden nimmer uit het oog mag verliezen en verdient dus de voorkeur.

Het Corps Politie heeft vier hogere en vijf lagere rangen nodig en wel voor:

a) Het hogere politiepersoneel:

Dirigerend officier van politie 1e klasse voor den Commandant.

Dirigerend officier van politie 2e klasse voor den Chef Staf, tevens waarnemend Commandant.

Officier van politie 1e klasse voor de Commandanten van het politiedistrict Aruba en de politie-afdelingen op Curaçao.

Officier van politie 2e klasse voor de toegevoegde officieren.

b) Het lagere politiepersoneel:

Adjudant van politie voor o.a. politiedeskundige, bureauchef, de opleidingsschool en controle op de straatdienst.

Majoor van politie voor o.a. de kleine afdelingen, de grote brigades en belangrijke onderafdelingen van de politiedienst.

Sergeant van politie voor o.a. de kleine brigades, commandanten van belangrijke wachten en kleine onderafdelingen.

Brigadier van politie voor het overige, volwaardige politiepersoneel.

Agent van politie voor hen, die na een eerste scholing verder opgeleid worden voor brigadier.

Ten aanzien van laatstgenoemde rang zij opgemerkt, dat gestreefd zal moeten worden nieuw politiepersoneel zoveel mogelijk te recruteren uit de Curaçaose jongelingschap.

Zij zullen worden aangenomen als adspirantagent van politie en doen na een eerste opleiding van ongeveer een jaar examen voor agent van politie.

De geslaagden zijn dan nog geen volwaardige politiemannen en zullen om dit te worden gedurende het tweede jaar de voortgezette opleiding voor brigadier volgen. Na te hebben voldaan aan het desbetreffend examen zullen zij tot die rang bevorderd worden.

Het personeel der Veldwacht, dat niet wordt opgeleid voor brigadier, wordt als agent van politie in de nieuwe organisatie opgenomen.

In de beide laatste jaren zijn door het hogere politiepersoneel van Curaçao verschillende burgerpolitiecorpsen in Zuid-, Midden- en Noord-Amerika bezocht en bestudeerd. Deze corpsen bleken zonder uitzondering een militaire rangindeling te hebben, terwijl het opviel, dat de corpsen met een strenge tucht en goede geoefendheid op aanzienlijk hoger peil staan dan die, welke deze elementen missen. Als voorbeeld ter navolging kan genoemd worden het politiecorps in de Kanaalzone van Panamá.

Dit corps verdient te meer de belangstelling van Curaçao, omdat het ongeveer even sterk is als de Curaçaose politie, de Veldwacht niet inbegrepen, ook belast is met de brandweer en organiek vele punten van overeenkomst vertoont met de Curaçaose politie.

Het gevangenispersoneel is opgenomen in het corps, doch de vreemdelingenpolitie is een afzonderlijk orgaan.

De animo voor dienstneming bij de politie is evenals tot dusverre in Curaçao bij de mannelijke bevolking niet in overeenstemming met de behoefte, zodat slechts ongeveer 10% van de politie Panamees is.

Het Corps, bekend onder de naam Politi- en brandweerdivisie van de Kanaal-zone, bestaat uit:

het Hoofdkwartier;
het District Balboa;
Het District Cristobal en de Strafgevangenis.

De totale personeelssterkte is 371 man, waarvan

1 Luitenant-Kolonel, Commandant,
1 Majoor, Assistent-Commandant,
9 Kapiteins,
17 Luitenants,
37 onderofficieren en
306 minderen.

De Strafgevangenis heeft 19 man politiepersoneel, nl.:

1 Kapitein,
1 Luitenant,
17 bewakers.

In vergelijking met die organisatie van de Corpsen Rijkspolitie en Koninklijke Marechaussee in Nederland en van de politie in Curaçao valt hierbij het groot aantal officieren op, nl. 7½% van de totale sterkte, terwijl het aantal onderofficieren slechts 10% der sterkte bedraagt.

Bij de gemeentelijke politiecorpsen in Nederland is eveneens het percentage officieren hoger dan bij bovengenoemde corpsen.

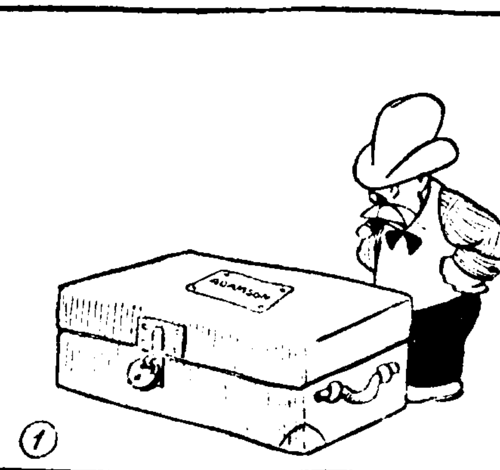
Dat bij de Rijkspolitie en de Koninklijke Marechaussee met minder officieren kan worden volstaan ligt aan de volgende omstandigheid:

Beide corpsen strekken hun politietaak uit over vele gemeenten: zijn dientengevolge onderverdeeld in gewestelijke commando's of divisies, districten, afdelingen, groepen of brigades en posten. Teneinde ook in de verst verwijderde uithoeken van elk district verzekerd te zijn, dat de politiedienst in vertrouwde handen is gelegd, hebben genoemde corpsen steeds het standpunt ingenomen, dat zij vooral ruim geëncadreerd moeten zijn met uitstekende onderofficieren, waardoor volstaan kan worden met ongeveer 3% van de totale sterkte aan officieren tegen ongeveer 20% van idem aan onderofficieren.

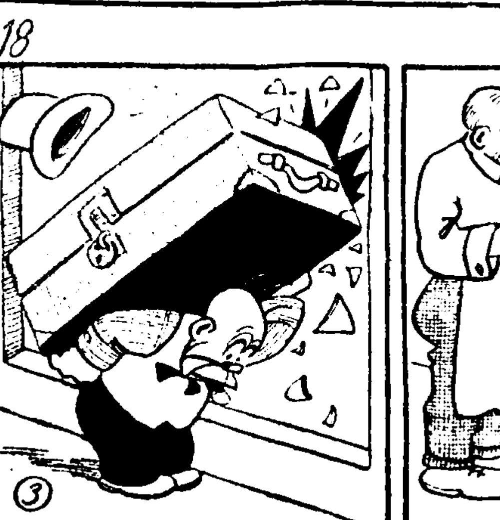
Bovengenoemd standpunt kan ook voor de Curaçaose politie als juist worden aanvaard.

Zoals hierna uit het Totaal-Generaal van de Recapitulatie blijkt, zijn in de toekomstige organisatie op een totale sterkte van 504 man, 8 officieren of 1½% en 65 onderofficieren of 13% dier sterkte, welke percentages aan de lage kant liggen, maar voorshands voldoende worden geacht.

18

ADAMSON OP ZOEK NAAR EEN HUIS
VERLIEST 100.— G.